BÈSTIA

El vent de la tarda feia que les copes dels pins negres es moguessin amb un xiuxiueig suau característic de la natura, i a l'interior, un jove somiador encara creia en els contes de fades narrats als boscos. Portava la seva nova jaqueta de cuir amb les butxaques plenes per un grapat de pinyes seques que havia estat col·leccionant i un parell de caramels pica-pica que tenia guardat per si li entrava la gana. Hores abans, caminaven junts de la mà intentant trobar el camí de tornada al petit poble perdut als Pirineus, però l'aparició d'una boira espessa i freda els havia separat en una distracció estúpida del jove; la boira es va convertir en un laberint sense parets, arrossegant la mare cap al que és desconegut i a ell cap a un altre destí, tots dos perduts a la mateixa boira però incomunicats en el seu aïllament. "Tranquil, cadell meu, si ens perdem, els ancians guardians ens protegiran i faran que ens tornem a reunir." Li solia dir la mare per calmar-lo cada vegada que anaven a una aventura per desconnectar de totes les coses relacionades amb la societat: les llargues hores de la feina, comentaris a l'esquena per la seva mudesa, els assetjadors de l'escola que no el deixaven en pau... I el jove es va aferrar a aquesta idea que els arbres els tornarien a unir. Però la darrera resplendor de llum va fugir entre les valls pedregoses, i la nit va estendre la seva capa sobre el bosc frondós i humit com urpes negres, convertint el paisatge en un parany mortal per a una persona innocent com ell.

Les hores següents es van dissoldre en una cursa frenètica contra l'infinit. Les seves botes copejaven les arrels ocultes dels pins, i cada cruixit en l'extensa malesa de branques i fulles li provocaven calfreds mentre s'encongia sobre si mateix. El jove va treure el seu xiulet especial per a emergències, es va endur la petita peça metàl·lica als llavis, va agafar aire i va bufar. Xiulet rere xiulet. Sons sense respostes de la seva mare, perquè el bosc només tornava els seus intents desesperats en forma de ressò. El fred va començar a escalar per les cames i li va convertir les mans en blocs de gel. Els caramels havien caigut de la butxaca, mai no va saber en quin moment, però el cansament se li va ficar als ossos com plom pesat, obligant el jove a buscar algun tronc buit per recuperar-se i refugiar-se dels possibles perills que ocultava aquell matoll.

La nit ja s'havia instal·lat, i amb ella, un fred absolut que li va crear una compressió al pit fins a deixar-lo amb poc alè. Amb les mans blaves i les ungles plenes de terra, el pitjor no era la foscor que no el deixava veure més enllà dels arbres que l'envoltaven, sinó la gana. Una gana tan punxant amb ganes de rugir va fer acte de presència al seu estómac que el va doblegar per la meitat, arrencant-li sanglots ofegats i llàgrimes que podien convertir-se en estalactites. Arrossegant-se gairebé a quatre potes entre la molsa i el fang a la recerca d'alguna esperança que el tragués d'aquesta situació extrema. Aleshores, la seva mà dreta es va enfonsar de sobte en una textura estranya, tova i suau. En topar de cop amb de cara contra aquell objecte ocult entre les fulles seques, va notar una tela familiar: l'abric de pell de la seva mare que portava posat aquella tarda. Un centelleig fugaç d'esperança va il·luminar la ment terroritzada del petit cadell. Va creure, per un segon de deliri, que ella havia ensopegat, fins i tot s'havia desmaiat, i que només necessitava ajuda per aixecar-se. Va gatejar cap a l'embalum, intentant cridar mare en un xiuxiueig trencat per la seva mudesa i per la seva gola adolorida pel fred, estirant els dits amb desesperació per tocar-li l'espatlla. Només va trigar uns segons a adonar-se que la propietària de la jaqueta no hi era i que la ment li va jugar una mala passada, fustigada per la desesperació. El mínim que podia fer en aquell moment era agafar la jaqueta de la seva mare i posar-se-la per escalfar el seu cos, i amb les poques forces es va aixecar del terra i va seguir el camí que marcava la direcció de la jaqueta. No tenia gaire fe, però la il·lusió de retrobar-se amb la seva mare es convertia en el seu consol per fer front a totes les possibles situacions.

Mentre continuava aguantant amb la inclemència de la gana, mentre seguia aquest camí sense rumb, mentre el petit cadell plorava… Va sentir un lleu cruixit entre els pins negres, un so que el va aturar en sec mentre uns calfreds li recorrien per l'esquena. El vent havia cessat i, durant breus moments, l'única cosa que podia sentir eren els seus plors apagats i la seva respiració entretallada. Aleshores va tornar a sentir-ho, el mateix so d'abans: el frec d'unes peülles contra la terra i les pedres. El petit cadell, ple de curiositat, va apartar lentament unes branques i, allà, a pocs metres, hi havia un isard. L'animal estava immòbil, amb el cap cot, rosegant els petits fruits d'un arbust. El seu pelatge es confonia amb els tons marrons i grisos del bosc, i els seus ulls foscos es van alçar de sobte cap a ell. L'isard va aixecar les orelles i va córrer per fugir de l'amenaça, mentre que el cadell es va abalançar sobre l'escàs aliment

sobrant de l'isard. Ni tan sols es va molestar a comprovar de quin tipus de fruit es tractava. Els va arrencar de les branques amb mans tremoloses i se'ls va emportar a la boca, aixafant-los entre les dents abans d'empassar-los gairebé sense mastegar, tacant-se la mandíbula. El sabor àcid el va fer estremir, però això no va ser motiu suficient per frenar-lo. Agafava grapats de fruits, acte que fes que alguns s'escapaven entre els seus dits i caiguessin sobre la terra, però ni tan sols els deixava tirats perquè s'ajupia per recollir-los i devorar-los amb la mateixa desesperació. Acabat d'engolir els fruits i d'atipar-se, va tornar a caminar entre els boscos, aferrant-se al desig de tornar a tenir moments de sort com aquell.

Tot i això, la nit encara continuava. El petit cadell multiplicava els seus esforços, ja que els seus passos eren cada vegada més lents i el cansament l'estava superant. De sobte, com un esclat, una obertura entre els núvols va permetre que passés un raig de llum, i el cadell va alçar la vista. I allà hi havia un cos... A pocs metres, a tocar del tronc d'un pi, hi havia un cos. Es va quedar aturat, i el cor li va fer un tomb perquè aquella silueta li era reconeixible, la mateixa sensació que havia tingut durant les últimes hores. Va emetre un gemec en un intent patètic de cridar la mare, però cap resposta en va obtenir.

La llum es va esfumar, i el bosc es va sumir una altra vegada en la foscor. Va continuar mirant aquell lloc. Havia passat realment? O la gana, la fatiga, i la nit començaven a fer estralls en la seva ment? No li va donar importància i va fer un intent de córrer cap a la mare. Efectivament, hi va trobar una persona, i a més, era la seva mare. Es trobava estirada a terra, i el petit cadell es va emocionar pel retrobament i va anar a abraçar-la. Però en fregar la tela de la samarreta, la resistència d'un cos viu ara brillava per la seva absència; la massa va cedir amb un desagradable cruixit d'ossos i un gargoteig d'aire comprimit. La pudor el va colpejar com una bufetada de carn purulenta, fluids estancats i una dolçor pestilent i malaltissa que se li va ficar fins al fons de les fosses nasals provocant-lo arcades instantànies. Però el més preocupant, va ser la sensació de la seva jaqueta de pell, que estava xopa d'un líquid viscós.

Amb un esforç tremolós, empassant saliva amb dificultat i empenyent la seva mare per l'anhel de veure-li la cara, va estirar els braços i va capgirar el cos. En girar-la, un descobriment esgarrifós li va tallar la respiració: l'estómac de la seva mare havia estat brutalment obert per les urpes robustes d'un possible ós, deixant la seva cavitat abdominal completament exposada i esbudellada en una massa de vísceres i coberta de sang. La sang seca havia creat un toll de mort on la terra mateixa semblava haver-se podrit.

Es va incorporar tossint amb desesperació, amb la por feta llàgrimes recorrent-li les galtes, va reconèixer les restes destrossades del cos de la seva pròpia mare. El cadàver jeia en una contorsió impossible, amb les costelles trencades. La meitat inferior del seu tors havia estat devorada pels carronyers del bosc, deixant al descobert una pelvis blanca i pelada, de la qual penjaven fibres de tendons esquinçats.

Però el rostre era el pitjor de tot; allò que va fer que la seva ment intentés autodestruir-se. Era la cara de la seva mare, però amb prou feines podia reconèixer-la. La pell pàl·lida s'havia assecat per complet sobre els ossos del crani, tensa com un pergamí vell, formant una ganyota de terror etern. Els seus ulls romanien entreoberts, sense aquella mirada viva que ell volia tornar a veure després de la separació per la boira. Unes quantes mosques voletejaven al voltant de la cara i es posaven sobre la pell, mentre petits grups d'ous s'acumulaven als racons encara humits de les ferides. Una arcada brutal i esquinçadora el va sacsejar des del fons de les entranyes, vomitant bilis amarga i transparent sobre la mare morta.

La seva memòria continuava atrapada en els records dels braços protectors i les paraules suaus de la seva mare. Es va convèncer que era només un malson en què despertaria al clarejar, aferrat amb força a la foto de casa seva. Tot i això, la realitat del fred, del cos físic i de la gana, alimentaven a l'animal que se l'anava menjant per dins com un salvatge, imposant-se al seu sentit de la raó moral i humana. Obligat per l'instint de la supervivència i el desig de viure, l'animal va estendre la mà tremolosa cap al maluc de la seva mare que estava desprotegida. El primer contacte va ser una onada de repugnància

tan intensa, tan vil i nauseabunda, que el va deixar al límit del desmai, allà mateix; el gust de la seva pròpia mare li va envair la boca, una sensació absolutament esfereïdora, una barreja de putrefacció pestilent, sang coagulada i bilis que se li adherien dins la boca com una salsa espessa. L'animal s'ofegava en la seva pròpia saliva, en sentir com el teixit s'esquinçava amb l'ajuda dels seus ullals, assaborint en un estat de descomposició la pell de l'aliment.

Quan es va tornar a atrevir a donar una segona mossegada profunda, trencant la fibra muscular i arrencant més quantitat de carn, va generar una calidesa densa. Aquesta mínima calor va calmar el foc dels seus budells, i de cop, el fàstic es va esvair, substituït per una necessitat freda i absoluta, igual a la d'una bèstia salvatge. L'animal va deixar escapar un grunyit ronc i animal que no va reconèixer com a seu, i va començar a esquinçar el cos amb una fúria implacable, engolint trossos crus sense ni tan sols mastegar-los, amb les comissures dels llavis xopes de sang fosca.

De mica en mica, la llum fangosa de l'alba va començar a filtrar-se tímidament entre les valls dels Pirineus, el jove que havia entrat al bosc la tarda anterior, ja no existia; la seva innocència s'havia consumit juntament amb la carn del cadàver de sa mare. Es va posar dret a poc a poc, amb les mans xopes, la roba tacada i la mirada completament buida. Es va passar la llengua pels llavis esquerdats, assaborint les últimes restes de la cacera. Davant seu, els habitants del bosc es començaven a despertar: els primers van ser els cants dels ocells silvestres.

El món continuava endavant. Ell també. Però alguna cosa dins d'aquell noi havia mort aquella nit, i sabia amb certesa que mai no podria tornar a trobar el camí de tornada. Sense mirar enrere, va començar a caminar entre els pins negres mentre el sol acabava d'aixecar-se del tot, simbolitzant un nou dia.